

udbetales i rater (der kan f. eks. være tale om en annuitetsforsikring eller en arverente, der af den aktuelt berettigede kan kræves konverteret til (afløst med) en samlet sum), skal forsikringens værdi medregnes i den skattepligtige formue, og den årlige rentetilvækst skal medregnes til den skattepligtige indkomst."

Ved en af landsskatteretten den 25. november 1964 afsagt kendelse (lsr. medd. 1965 nr. 77) blev det imidlertid statueret, at der ikke i sådant tilfælde skulle medregnes nogen rentetilvækst ved indkomstopgørelsen. Afgørelsen er begrundet med, at efter den snævre forståelse af ordet rente i statskattelovens § 4 e, der er anlagt i andre relationer, fandtes det rettest at betragte hele den i sagen omhandlede årlige ydelse fra en konvertibel annuitetsforsikring som en indkomstskattefri forsikringsudbetaling. Samtidig udtalte landsskatteretten, at da den pågældende skatteyder havde ret til at kræve de årlige ydelser konverteret til en kapitaludbetaling, kunne retten til ydelserne ikke anses for suspensivt betingede formuerettigheder i statskattelovens § 12, nr. 2's forstand. Forsikringssummernes kapitaliserede værdi ved hvert års udgang måtte derfor medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige formue.

Det må herefter anses for gældende praksis, at der ikke skal ske indkomstbeskatning af rentetilvækst i de omhandlede tilfælde af udskudt eller ratevis udbetaling af en kapitalforsikring, for hvilken forsikringsbegivenheden er indtrådt (bortset fra de annuitetsforsikringer og arverenter, der behandles efter samme regler som renteforsikringer med fuldt fradrags- eller afskrivningsberettigede indbetalinger med den virkning, at de løbende udbetalinger skal indkomstbeskattes fuldt ud). Den under bemærkningerne til § 50, stk. 5, omtalte skattefrihed for rentetilvækst eller lignende under en kapitalforsikrings løbetid er hermed udstrakt til også at gælde for beløb, der forbliver indestående i forsikrings-selskabet, efter at forsikringsforholdet — bortset fra en rentegaranti, jfr. herom nedenfor — er ophørt. I formueskattemæssig henseende må det derimod efter landsskatterettens omtalte kendelse fastslås, at den i statskattelovens § 12, nr. 2, hjemlede formueskattefrihed for „retten til en endnu ikke falden livsforsikringssum“ ikke gælder for en kapitalforsikring efter forsikringsbegivenhedens indtræden. Hvis forsikringssummen efter policens indhold skal udbetales ratevis til en begunstiget, der ikke har ret til at få raterne afløst af en engangsudbetaling, kan den begunstigedes rettigheder dog være formueskattefri i medfør af de øvrige regler i

statskattelovens § 12 om suspensivt betingede formuerettigheder.

Hvad angår formuebeskatningen har man ikke fundet anledning til at foreslå nogen ændring i den omtalte lovgivning og praksis på dette område. Der er derfor ikke i forslaget medtaget regler herom.

I spørgsmålet om indkomstbeskatning af rentetilvækst derimod mener man ikke, at den gældende praksis bør opretholdes. Hvor forsikringsbegivenheden er indtrådt for en kapitalforsikring, men forsikringssummen først kommer til — ratevis eller samlet — udbetaling på et senere tidspunkt, må det anses for rettest i indkomstskattemæssig henseende at behandle forholdet på samme måde, som hvis forsikringssummen var anbragt f. eks. på en indlånskonto i bank eller sparekasse. Ved udskudt eller ratevis udbetaling af en forsikringssum gælder ganske vist det særlige, at størrelsen af de samlede udbetalinger på forhånd er fastsat, således at der her ydes en garanteret rente af kapitalen (bortset fra eventuel bonus), medens forrentningen ved anbringelse på f. eks. en indlånskonto sker efter den til enhver tid gældende rentesats. Det må imidlertid anses for rigtigst, at der på dette område søges tilvejebragt en ligelig beskatning af rentetilvæksten, hvad enten renterne er garanterede eller ej. Derfor har man i lighed med den før lsr.s kendelse af 25. november 1964 gældende praksis foreslået, at der i de omhandlede tilfælde af udskudt eller ratevis udbetaling skal ske indkomstbeskatning af en rentetilvækst, der opgøres som differencen mellem på den ene side forsikringens kapitalværdi ved indkomstårets udgang med tillæg af eventuelle udbetalinger i årets løb og på den anden side forsikringens kapitalværdi ved indkomstårets begyndelse. Som indkomstskattepligtig rentetilvækst anses med andre ord den årlige stigning i forsikringens kapitalværdi inkl. årets eventuelle udbetalinger. Denne stigning vil være indkomstskattepligtig, uanset om der i indkomståret er udbetalt noget beløb til den pågældende.

Man har anset det for rigtigst, at disse regler også kommer til at gælde for allerede bestående forsikringer. Der er derfor ikke foreslået nogen overgangsregel i denne forbindelse.

Reglerne i § 53 anvendes ikke på rateforsikring i pensionsøjemed (jfr. dog undtagelsen i § 20, stk. 3). Derimod vil bestemmelsen kunne anvendes på forsikring, der tidligere har været omfattet af kapitel 1, men for hvilken der er indtrådt afgiftspligt efter reglerne i kap. 3. Dette vil f. eks. gælde, hvor der er indtrådt afgiftspligt for en rateforsikring i pensionsøjemed i medfør af § 29, stk. 2 — d. v. s. hvor retten